

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกของนักศึกษาพยาบาล ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีจำนวน 12 คน ได้แก่ นักศึกษาพยาบาล ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ภาคต้น ปีการศึกษา 2545 ซึ่งได้มาจากอาสาสมัครแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่มทดลอง คือ กลุ่มทดลองที่ 1 หรือกลุ่มที่ได้รับการฝึกโดยใช้โปรแกรมการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก และกลุ่มทดลองที่ 2 หรือกลุ่มที่ได้รับการฝึกโดยใช้การดูวีดิทัศน์การฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก กลุ่มละ 6 คน ซึ่งกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ได้รับการฝึกสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที เป็นเวลาติดต่อกัน 2 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 4 ครั้ง โดยกลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิคต่าง ๆ คือการให้คำแนะนำ การซ้อมบทบาทของพฤติกรรม การแสดงเป็นแบบอย่าง การให้การเสริมแรง การแสดงบทบาทสมมติ การมอบหมายการบ้าน การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเตรียมบทเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย (1) แบบวัดพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการปรับปรุงใหม่ จากแบบวัดพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกในระดับวิทยาลัย ของ กาลาสซี และคณะ (Gallassi, et al.,1995) (2) โปรแกรมการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง โดยอาศัยแนวคิดและทฤษฎีการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกมาจากซานเบอร์รี่ และคณะ (Sanbury, et al . ,1993) (3) วิดีทัศน์การฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกของสุมิตร คุณานุกร และคณะ (2539) (4) เอกสารความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมในการแสดงออก ซึ่งผู้วิจัยได้รวบรวมเอง (5) แบบทดสอบแยก ประเภทพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการแสดงออก และพฤติกรรมก้าวร้าวของสมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2536) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ Mann – Whitney U Test สำหรับเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก ของกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม และ The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test ใช้

สำหรับเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนแบบวัดพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกก่อน
และหลังการทดลอง

ผลการวิจัย ปรากฏว่า

1. นักศึกษาพยาบาล ที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก โดยใช้
โปรแกรมการฝึก มีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก สูงกว่า นักศึกษาพยาบาลที่ฝึกโดยใช้
การดูวิดีโอการฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักศึกษาพยาบาลกลุ่มที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกโดยใช้
โปรแกรมการฝึก หลังจากได้รับการฝึก มีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกสูงกว่าก่อนได้รับ
การฝึก ส่วนนักศึกษาพยาบาลที่ได้รับการฝึกโดยใช้การดูวิดีโอการฝึก หลังจากได้รับการฝึกมี
พฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกไม่แตกต่างจากก่อนได้รับการฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .05